

NARRACIÓ CURTA:

Sara Casado

EL FUSTER I LA CADIRA

► El fuster i la cadira

Era una de les fusteries més antigues de tota la ciutat. Ja feia més de cent anys que l'avi de l'Eusebi, el senyor Joan, l'havia inaugurada amb molta il·lusió en un petit local del barri vell de Barcelona. Qui hauria dit aquell dia que la botiga del jove Joan arribaria a ser una de les fusteries més cèlebres de la ciutat, i que grans personatges de l'època demanarien els seus serveis. Però, malauradament, aquests dies de bonança no serien eterns.

El senyor Joan, des de ben petit, va demostrar la seva extraordinària traça treballant la fusta, i no va trigar gens a dominar totes les tècniques que el seu mestre li ensenyava. Però ell no es conformava amb uns coneixements tradicionals. El seu esperit bohemi i l'exotisme que sempre va sentir envers terres llunyanes van ser els detonants per realitzar un apassionant viatge cap a l'Índia. Durant la seva travessia, va fer amistat amb grans mestres de l'ebenisteria d'aquells territoris, que van revelar-li unes misterioses i místiques tècniques emprades per crear veritables peces d'art, amb vida i ànima pròpia. En tornar del seu llarg viatge, el Joan va obrir el taller, on no va dubtar a posar en pràctica els seus nous coneixements.

De la mateixa manera que al món no existien dues persones iguals, no es podien fer dos mobles iguals; aquesta va ser la filosofia de treball. Per això, a la fusteria del Joan cap disseny es repetia, tots eren únics, com les persones a les quals estaven destinats. Gràcies a aquella metodologia es generaven uns vincles gairebé màgics entre cada peça i el seu propietari. Degut a aquesta peculiaritat, el negoci va començar a funcionar amb molta acceptació entre els veïns del barri.

La destresa del Joan va arribar a oïdes d'un famós arquitecte, que un dia va demanar al fuster una calaixera. Dit i fet, va crear una calaixera ben estranya amb formes sinuoses i recargolades. Tothom li deia que no agradaria al client, però no va ser així. En veure-la, l'arquitecte se n'enamorà. Amb molta admiració, el famós personatge va comunicar al Joan que havia captat tota la seva essència i l'havia col·locada a cadascun d'aquells calaixos. Des de llavors, els encàrrecs i la feina a la fusteria van anar augmentant.

Aquell negoci tan fructífer va ser el que va heretar el pare de l'Eusebi, que amb les mateixes habilitats i sensibilitat per treballar la fusta va continuar creant peces úniques, utilitzant les tècniques màgiques que va ensenyar-li el seu pare.

L'Eusebi va créixer passant-se hores i hores, encisat, mirant com treballava el seu pare, enamorant-se de les serradures que es despenen dels taulons de fusta cada vegada que... [\[llegir més\]](#)